

MARIJANU IZ MOST

Napisal si, kako si preživel letošnje počitnice. Pa si se malo zmotil, ali je pa naredil napako nagajivi tiskarski skrat. Praviš, da je sv. Volbenk na Bukovem vrhu. Na tem hribu ima Mati božja svojo cerkev. Sv. Volbenk ima pa svoj hrib. Vidiš, takole se vrivajo v knjige napake. Upam, da sva jo zdaj popravila.

Naj pri tej priliki omenim še nekaj. V naše učne knjige je zašlo ime Sava Bohinjka in Sava Dolinka. Pred tridesetimi leti so imenovali ljudje tam okrog Bleda Bohinjsko Savo Savico. Savo, ki teče iz skrajnih krajev naše Gorenjske, pa kratko Sava. Od sotočja, torej od Radovljice dalje, pa je tekla samo Sava. Dobro bi bilo ugotoviti, če ljudstvo še tako govori. To napako so naredili gotovo ljudje, ki ne poslušajo, kako naš narod v resnici govori. Lgh.

GLASOVI IZ TUJINE

Dunaj 26. VIII. 1938.

»Vrtec« me spominja na mlada leta, ko je bil temu listu urednik učitelj Tomšič,

če se dobro spominjam. Bil sem nekajkrat pri njem. Stanoval je na Mestnem trgu pred ljubljanskim magistratom. Donašal sem mu male doneske za list v letih od 1884. naprej. Sestavljali smo jih otroci in on nas je bodril, naj še naprej kaj zapišemo, čeprav ni nič objavil. Bile so bajke, ki smo jih čuli od starih tet in mož in so se vse končavale: Potem so mi pa dali iz rešeta piti itd. — Rad bi pa še list videl in bral, pa tudi moj sin, ki je uradnik. Danes imam skoraj 70 let, težko slovensko govorim in pišem, ker sem že 40 let tukaj. Prosim, pošljite mi list in račun.

Vdani in hvaležni Ljubljančan
A. J.

Tudi iz Zagreba smo prejeli podobno pismo. V njem nas prosi odličen gospod, naj mu takoj pošljemo prvo in nadaljnje številke »Vrtca« ter pravi: »Spominjal me bo lepe mladosti, saj smo včasih rastle ob »Vrtcu«.

Pismi nam pričata, kako globoko se vcepi v človekovo dušo dober prijatelj izza mladosti, kamor prištevamo v prvi vrsti lepo knjigo ali list.

IZ UREDNIŠTVA

Prejeli smo toliko dopisov, da smo v zadregi s prostorom in časom. Ozirali se bomo na vse želje in nasvete, ki se dajo uresničiti. Najprej pa moramo ugotoviti stalno število naročnikov.

Nekateri žele pojasniti o naslovni sliki. Izvršil jo je mladi umetnik S. Kregar. Povezal je v butarico značilne stare slovenske narodne okraske. Zgoraj vidite križ, pod njim golobčka, ki označuje sv. Duha. Izvršen je prav tako, kot so ga nekdanj izdelovali iz papirja. V trupu ima grb Celjskih grofov, kar spominja na našo zgodovino. Levo je kruhek v podobi polumeseca, desno hlebec s križem. Dalje vidite našo narodno posodo majoliko, zraven v trikotniku pa na poseben način upodobljen grozd, kot so ga nekdanj risali. Petelin je znak naših ponosnih kmetijskih domov. Le pogledajte ga, kako se drži! Rep ima razdeljen na mnogo polj — to je njegovo bogastvo. Petelinovo pero so uporabljali kmetijski uporniki za svoje znamenje. Poleg petelina vidite list lipe, našega narodnega drevesa, in značilno upodobljen cvetni list. Otroška igrača — prašiček kot hranilnik — nas opominja k varčnosti in skromnosti. Njegov navit repek je prva črka besede »otroci«. Ali naj to kaj pomeni? ... Tudi presto ljubijo otroci, zato je tako blizu napisa »otroci«. Iz debela butarice poganja šop povezanega klasja, ker je žito važen vir našega narodnega bogastva. Ostali okraski so posnetki oblik, ki jih je uporabljal narod v svoji lepi umetnosti. — Vse to je povezano v butarico. Navada prinašanja butaric k blagoslovu na cvetno nedeljo je doma samo pri nas na Slovenskem. Lepo okrašena butarica napravlja otrokom največje veselje. Prav tako naj nam bodo znaki na naši butarici sveti in dragi, kot so bili že našim davnim prednikom.